

סיכסוך מישפחתי בין הדיפלומט ואשתו העלה את השאלה: האם רצוי שאת

המדינה ייצג בחו"ל איש שבי"ת המישפט קבע כי „זילזול בחובתו לגלות את האמת“?

הקונסול שרהיכה את אשתו

קונסול איטן ואשתו ביום נישואיהם
„הוא ביקש להתגרש אחרי שנה...“

עבדה כפקידה יותר מ-14 שנה. הם התגוררו בדירה שקנה איטן כאשר עבר לעבוד בירושלים. הצל היחיד שהעיב על אושרם היתה אמו של הבעל שהתגוררה בדירתם. האם, לוטה אינטר, היתה אז כבת 80. היא התאלמנה בשנות המלחמה ומאז התגוררה עם אחד מבניה. בתחילה התגוררה עם הבן הבכור בחיפה, אך שתלטנותה הפריעה לחיי הנישואין של בני-הזוג, והיא עברה להתגורר עם משה, שהיה באותה עת רווק. גם אחרי נישואיו המשיכה הזקנה לגור בביתו, ויחסיה עם רחל הידרדרו במהירות.

רחל היתה משוכנעת כי האם משלהבת ומסיתה את בנה נגדה, והיא הפכה עצבנית וחסרת מנוחה. „כבר ארבעה חודשים אחרי ה-חתונה אמרה לי כי הצלחתי לקחת ממנה את אהבת בנה שהיא גידלה כל חייו“, סיפרה רחל. הבית המשותף לשלושה הפך מקום ריב ומדון, והדבר השפיע על מצבם הנפשי של כל יושביו. ביום השנה הראשון לנישואין הלכה רחל לכותל-המערבי, ושם הת-

ומשתדל לבלות בחברתה כל רגע פנוי.

„לקחת ממני

את בני!“

לני הנאהבים החליטו ל-החתן מיד. החתן הזמין את כלתו לפגישת היכרות עם אמו, והחתונה נקבעה ל-30 בדצמבר של אותה שנה. ביום בו חזרו בני-הזוג לביתו של איטן בירושלים מירח-הדבש, נתקבלו כמה שיחות טלפון אנונימיות, אשר השמיצו את רחל וכינו אותה בשמות גנאי. היא שאלה את בעלה אם מדובר ב-חברה קודמת, והוא אמר כי זו בוודאי טעות. ומאז לא היו שיחות נוספות.

הייהם של בני-הזוג יכולו, לא אורה, להיות מאושרים מאוד. לא היו להם דאגות כלכליות, כיוון שאיטן המשיך בתפקידו כפקיד בכיר במשרד-החוץ, ולכן הת-פטר רחל, בהשפעת בעלה, מ-עבודתה בעיריית תל-אביב, שם

ה שופט אליעזר גולדברג הר-שיע את משה איטן בתקיפה וגרימת חבלה. זה קרה ב-1974. מאז התמנה מר גולדברג לשופט מחוזי.

השופט מרים בן-פורת קבעה כי משה איטן היטעה את בית-המישפט וזילזל בחובתו ליומר אמת. הדבר היה ב-1976. מאז מונתה הגברת בן-פורת לשופטת בבית-המישפט העליון.

משה איטן, שהיה באותה תקופה סגן מנהל המחלקה הכלכלית של משרד-החוץ, הועלה גם הוא ב-דרגה — כיום הוא משרת כקונסול ישראל בגרמניה.

הסתבכויותיו של איטן החלו כאשר נשא לאשה את רחל, ביום האחרון של שנת 1970. עד אז היה הגבר הממושקף, יליד רחוב מניה, רווק. הוא נולד ב-1925, עבר את השואה ועלה לישראל עם אמו ואחיו הבכור ב-1951.

עם בואו לארץ התחיל משה לעבוד כפקיד-מכס בחיפה. כאשר עבר משרד המכס לירושלים עבר איתו גם איטן. הוא היה פקיד

החמות לוטה אינטר (מימין) עם בנה, כלתה ואם הכלה
„לא יוס'נישואין אלא יארצייט...“

מצבה הגופני, יעצו לה לפנות לרופא המישפחתי ולהתלונן על החבלות והתקיפות. היתה זו ה-ראשונה בסידרת תלונות ארוכה שהגישה רחל למישפחת ירושלים. ב-1972 ביקש משה להתגרש מרחל. היא לא הבינה מדוע, והוא לא ידע להסביר. לכן נסעה רחל לחיפה, שם היתה האם באותו זמן, והתחננה בפניה שלא תפריד בי-ניהם ושלא תהרוס את חיי הנישואין שלה. אבל מאז לא היה לזוג רגע שקט אחד — מגעיהם של השניים התחילו להתנהל בבתי-המישפט, ולא בבית.

פללה שחמותה תשלים איתה. אך כאשר חזרה הביתה פרצה שם מריבה נוספת — הפעם התלחטו הרוחות עד כדי כך שרחל הוכתה מכות חזקות וסבלה שפכי דם פנימיים בפניה ובגפיה, וסריטות עמוקות תחת עינה. כאשר הזכירה רחל לאם שזהו יום נישואיה הראשון אמרה לה, לדברית, ה-זקנה: „בשבילי זהו יארצייט ולא יום שמחה!“ (באידיש: יום השנה למותו של בן מישפחה).

התלונה הראשונה הוגשה למישפחה על ידי רחל יומיים אחרי יום השנה הראשון לנישואין. איה, חברה בתל-אביב, שראו את

הטעיית

בית-המישפט

בקשתו הראשונה של איטן לגט, שהוגשה בשנת 1972, נדחתה על-ידי בית-הדין הרבני מחוסר עילה. אז נפגשו השניים בבית-המישפט הפלילי. אחרי שנים של תלונות חוזרות ונישנות מצד רחל על מכות ואלימות, הוגש ב-1973 כתב-אישום שהכיל חמישה פרטי אישום על תקיפה וחבלה נגד הבעל ואחיו.

השופט גולדברג, שדן בתביעה הפלילית, האמין לעדותה של רחל שנתמכה בתעודות רפואיות. הוא הרשיע את איטן בשלושה מפרטי האישום. באחד מהם הואשם ה-בעל כי דחף את אשתו מחוץ לדירה וסגר את הדלת על ידה.

עדוהו דאז היטה בגדר הטעיית בית המשפט וזלזול חמור בחובתו

הפקודות של כל אדם לגלות את כל האמת החת שבועה. חומרת המעשה גדלה

עוד יותר עקב היותו פקיד בכיר בשירות המדינה; סגן מנהל המחלקה

הכלכלית במשרד החוץ.

קביעת בית-המישפט על עדות איטן

„חומרת המעשה גדלה עוד יותר...“

אליו המשרד היה פוסל את מר איטן מלמלא תפקיד בחו"ל מנימוקים

אלו היה בזה לדעתנו פלישה בלתי מוצדקת לתחום הפרט.

התנצלותו על האיחור במתן תשובה.

תשובת משרד-החוץ

„פלישה בלתי-מוצדקת לתחום הפרט...“

הרוץ ונשא את עניני למישרד-החוץ. אחרי השתלמויות אחדות. אך עבר למישרד-החוץ. וב-1960 מונה לתפקיד מזכיר-ראשון-ב-שגרירות ישראל בשוויץ.

שליחתו של איטן בשוויץ נמ-שכה שש שנים, והמזכיר הרווק לווה במשך כל אותה תקופה על-ידי אמו הקשישה שהתגוררה איתו. בשנת 1978 חזר לישראל, והמשיך בעבודתו במישרד-החוץ בירושלים.

במסיבת-פרים בתל-אביב, ב-שנת 1970, הכיר איטן את רחל. היא אומנם לא היתה נערה צעירה. אלא אשה בגיל 40, אך היא היתה תמירה ותוססת, וכבשה את ליבו של איטן כהרף-עין. הוא התחיל לחזור אחריה במרץ רב, ובילה את כל סופי-השבוע שלו בתל-אביב כדי להיות קרוב לאהובתו. הוא היה מטלפן אליה מדי יום